

РЕШЕНИЕ

№ 233

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **СВЕТЛАНА Т. АТАНАСОВА**

при участието на секретаря **БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА**
като разглежда докладваното от **СВЕТЛАНА Т. АТАНАСОВА** Гражданско дело № 20211110125687 по описа за 2021 година

Т. ИЛ. Г. е предявил срещу [фирма] иск с правно основание чл. 439 от ГПК, вр. с чл. 124 ГПК за признаване на установено, че ищецът не дължи на ответника сумите: **5000 лв.** главница по договор за кредит от 13.07.2007г., сключен между него и [фирма], вземанията по който са били прехвърлени в полза на ответника с договор за цесия, ведно със законната лихва от 15.02.2010г. до окончателното плащане, сумата от **1806.73 лв.**- лихва и сумата от **658.39 лв.**- разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. №7232/2010г. по описа на СРС, 57 състав, като за тях е образувано изпълнително дело №20107810400350 по описа на ЧСИ Г. Д., рег. № 781 в КЧСИ с район на действие Софийски градски съд.

Ищецът твърди в исковата молба и в подадените уточнителна молба, че срещу него въз основа на изпълнителен лист по ч.гр.д №7232/2010 на СРС 57 състав, е образувано изпълнително дело №20107810400350 по описа на ЧСИ Г. Д.. Поддържа, че от образуването на изпълнителното дело и наложения заповест за наложение на дружествени дялове, т.е. в периода от 25.05.2010г. до 21.05.2019г. по делото не са извършвани действия по изпълнението, поради което е настъпила перемпция, а вземането е погасено по давност. Ищецът заявява, че в рамките на образуваното срещу него изпълнително производство не са извършвани плащания, а със събраните принудително суми, за които е направено отбелязване върху изпълнителния лист били погасени задължения по изпълнителното дело извън посочени в изпълнителното основание. С оглед изложеното моли предявения иск да бъде уважен, като в полза на ищцовата страна се присъдят и сторените по делото разноси.

В депозирания в срока по чл. 131 от ГПК отговор на исковата молба ответникът оспорва иска като изцяло неоснователен, тъй като не счита, че вземането е погасено по давност. От името на ответното дружество се поддържа, че на 22.02.2010г. е издаден в

рамките на образувано заповедно производство по ч.гр.д №7232/2010 г., по описа Софийски районен съд, 57 състав, изпълнителен лист за процесните вземания в полза на [фирма], като Т. ИЛ. Г. е осъден да заплати задължение произтичащо от Договор за издаване и използване на международна кредитна карта. Изтъква се, че в рамките на изпълнителното производство са предприемани множество действия от съдебния изпълнител, които са годни да прекъснат давността, а в периода 2011-2013 г. дори ищецът е извършвал плащания, които са били разпределени, налагани са запори на банкови сметки и трудово възнаграждение, насрочвани са описи на движими вещи. Подчертава се, че ответното дружество се депозирало молба на 05.07.2012г. да бъде конституирано като взыскател по изпълнителното дело, след което са били наложени възбрани върху недвижими имоти на ищеца и са налагани запори върху банковите му сметки. Твърди се и, че между страните са водени преговори за доброволно разрешаване на спора, като бъде извършено разсрочване на плащанията на задълженията на ищеца, но до окончателното подписване на такова споразумение не се е стигнало по вина на Т.Г.. С оглед всичко изложено от името на ответника се изразява становище, че не са налице последиците на чл.433, ал. 1, т.8 от ГПК, тъй като са предприемани редовни изпълнителни действия, а срокът нужен за погасяване на вземането по давност не е изтекъл, поради което и вземането описано в изпълнителния лист подлежи на принудително изпълнение. Моли предявеният иск да бъде изцяло отхвърлен, както и на ответника да бъдат присъдени разноски по делото.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните по делото не се спори, че въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по гр.д.№ 7232/2010г. по описа на СРС, 57 състав, в полза на [фирма] е издаден на 22.02.2010г. изпълнителен лист по същото дело срещу ищеца Т. ИЛ. Г. за сумата от **5000 лева**, представляваща главница по договор за издаване и използване на кредитна карта, ведно със законната лихва от 15.02.2010г. до окончателното плащане, сумата **1806.73 лева** лихва за просрочие за периода от 31.12.2008г. до 10.12.2009 г., и сума в размер на **658.39 лв.** – разноски за по заповедното производство. Същото се потвърждава и от приетия по делото изпълнителен лист от 22.02.2010г. по гр.д.№ 7232/2010г. по описа на СРС, 57 състав.

Безспорно между страните е и обстоятелството, че по молба на [фирма] срещу ищеца Г. за процесните суми, за които е издаден изпълнителен лист от 22.02.2010г. по гр.д.№ 7232/2010г. по описа на СРС, 57 състав е образувано изпълнително дело № 20107810400350 по описа на ЧСИ Г. Д.. Видно от приложеното към настоящото дело изпълнително дело с молбата от 27.04.2010г. за образуване на изпълнителното дело, [фирма] на основание чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ е възложило извършването на изпълнителни действия на съдебния изпълнител.

Видно от приложеното изпълнително дело съдебният изпълнител е проучил имуществото на Т.Г. и е изпратил покана за доброволно изпълнение до длъжника, която

ЧСИ Д. е приел за редовно връчена.

Изпратено е и уведомление до НАП за образуваното срещу ищеца изпълнително производство, като след получаване на информация по изпълнителното дело като вискател е присъединена и Държавата (видно от л. 23 изп.д.).

От ЧСИ Д. е изпратено на 29.04.2010г. и запорно съобщение до [фирма] за налагане на запор върху банковите сметки на Тошко Горнов, като съобщението е било връчено на 05.05.2010г. В следствие на така наложените запори по изпълнителното делото видно от писмо изпратено от [фирма] до съдебния изпълнител по изпълнителното дело са преведени суми в общ размер на 2409.07 лева (л.16 от изп.д.).

Представено и запорно съобщение, с изх.№ 907480/21.05.2010г., адресирано до Агенция по вписвания, с което е наложен запор върху дружествения дял от капитала на [фирма], притежаван от длъжника Т.Г., което съобщение е било получено на 25.05.2010г.

По делото е бил насрочен и опис на движимите вещи на длъжника Г., съгласно изпратено уведомление с изх.№ 08709/17.06.2010г., като описът е бил насрочен за 23.07.2010г., но няма данни да е бил извършен.

В хода на изпълнителното производство са били изпратени и запорни съобщения от 17.06.2010г. до [фирма], [фирма], [фирма],, получени от банките на 22.06.2010г. Във връзка с така наложените запори е бил извършен превод по изп.дело на сумата от 4.40 лева, а в последствие сума в размер на 2 лева.

Изпратени на 23.07.2010г. са и запорни съобщение до [фирма] и [фирма],, получени на 27.07.2010г. В последствие в допълнение е изпратено запорно съобщение от 25.10.2010г. до [фирма],, получено на 25.10.2010г.

До ищеца в качеството му на длъжник е изпратена и призовка за принудителни изпълнение с изх.№ 11813/10.08.2010г., видно от която отново е бил насрочен опис на движими вещи собственост на Г. за 15.09.2010г., връчена на 30.08.2010г.

С оглед събраните суми по изпълнителното дело ЧСИ Д. е изготвил разпределение на сумите, за връчването на което да страните по делото е изпратено съобщение. Видно от разпределението от 05.07.2011г. (л.49 от изп.д.) събраните суми са в общ размер на 2717.06 лева, като в полза на [фирма] са били преведени 758.19 лева, за погасяване на **658.39 лева** – разноси по издадения в полза на банката изпълнителен лист. Така посочената сума съгласно приложено платежно нареждане (л.52) е била заплатена на 12.07.2011г. в полза на банката вискател.

След извършване на разпределението отново са насрочени описи на движими вещи на длъжника за 12.08.2011г. и за 08.02.2012г., за които липсват доказателства да са осъществени.

От името на ответното дружество в качеството на цесионер е подадена до ЧСИ Д. молба с вх.№ 20733/05.07.2012г., с която е направено искане да дружеството „[фирма] А.“ ЕООД да бъде конституирано като вискател по изп.д.№ 20107810400350, като в молбата не са направени искания за предприемане на конкретни действия за принудително събиране на

вземането, нито е осъществено възлагане по чл. 18 от ЗЧСИ.

След конституирането на ответника като взыскател по образуваното срещу Г. изпълнително производство ЧСИ Д. е насрочил отново опис на движими вещи с дата на описаа 13.09.2012г., като липсват доказателства описът да е бил осъществен.

По изпълнително дело е изпратено заповни съобщения до [фирма] за налагане на запов върху трудовото възнгрждение на длъжника, което е получено на 10.08.2012г. от работодателя, съгласно приложено съобщение с разписка (л. 78 от изп.д).

Взыскателят „[фирма] А.“ ЕООД е депозирал молба с вх.№ 5858/01.04.2013г. до съдебния изпълнител с искане да бъде наложена възбрана върху притежаваните от длъжника идеални части от поземлен имот в [населено място]. Във връзка с така направеното искане е наложена възбрана на 19.06.2013г. върху 1/3 ид.ч от празно място с площ от 630 кв.м в [населено място].

На 15.11.2013г. е наложен запов и върху банковите сметки на Г. в [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] със заповно съобщение изх.№ 19739/14.11.2013г.

По делото ответникът в качеството си на взыскател е депозирал молба с вх.№ 1381/24.01.2015г. с искане да бъде наложен запов върху банковите сметки на ищеца Г. след извършване на съответните справки.

От ЧСИ Д. е било изпратено и заповно съобщение до СУСО – НОИ отдел „Пенсии“ за налагане на запов върху пенсията на Т.Г., връчено на 04.05.2015г. с отбелязване, че в системата на НОИ не фигурира пенсия, получавана от ищеца.

В хода на принудителното производство е насрочен опис на недвижим имот за 04.06.2015г. в [населено място] с изпратено уведомление с изх.№ 08441/29.04.2015г., но отново не са ангажирани доказателства описът да е осъществени.

От представена молба с вх.№ 239/16.01.2017г. от името на „[фирма] А.“ ЕООД е релевирано искане съдебният изпълнител да насрочи и да извърши опис на движимите вещи, притежавани от Т.Г.. След тази молба взыскателят е депозирал още една молба от 20.07.2018г. с искане да бъдат предприети действия по проучване на имуществото на ищеца и налагането на запов върху вземанията на Горано.

Във връзка с така отправеното искане съдебният изпълнител е изпратил на 24.07.2018г. заповни съобщения до някои от търговските банки в страната, които са били получени на 25.07.2018г.

Съгласно приложена по изпълнителното дело молба на 10.08.2018г. взыскателят е отправил искане за налагане на запов върху дружествените дялове на ищеца Г. в [фирма], както и да бъде овластено „[фирма] А.“ ЕООД да предяви иск за прекратяване на дружеството.

Постъпил е и молба от „[фирма] А.“ ЕООД от 11.01.2019г. по изп.д. с искане за налагане на запов върху вземания на Т.Г., насрочване на опис на секвестрируемо имущество и налагане на възбрана върху притежавани от ищеца недвижими имоти.

С оглед така направеното искане от вискателя ЧСИ Д. е наложил възбрана върху ½ ид.ч от недвижим имот, притежаван от длъжника Г. в СИО, а именно ателие № 21, находящо се в [населено място], [ж.к.] с писмо от 28.03.2019г. и възбрана върху ½ ид.ч от апартамент № 53 в [населено място], [ж.к.] с писмо от 10.05.2019г.

По делото е представено и удостоверение изх.№ 07707/04.06.2019г. (л.20 8 от изп.д), съгласно което към 03.06.2019г. актуалният размер на дълга е 5000 лева – главница, 1397.31 лева – договорна лихва, 4643.79 лева – законна лихва и 122.50 разноси.

Депозирана е молба от 09.07.2020г. от името на вискателя „[фирма] А.“ ЕООД с искане да бъде установено наличното имущество на наследодател на ищеца Г., като бъде наложена възбрана върху придобитите по наследство от ищеца недвижими имоти. От ответното дружество е подадена и молба от 21.12.2020г. до съдебния изпълнител с искане да бъде извършена справка за откритите на името на ищеца банкови сметки, като бъде наложен запор върху тях, както и върху дружествените дялове на ищеца в [фирма].

В изпълнение на така отправеното искане ЧСИ Д. е наложил запор върху дружествените дялове на ищеца в [фирма] с изпращането на запорно съобщение с изх.№ 13730/22.12.2020г., получено на 29.12.2020г.

По делото е представен към отговора на исковата молба и проект на споразумение, което да бъде сключено между ищеца и ответното дружество във връзка със заплащането на процесните суми, но липсват доказателства същото да е било сключено.

С оглед приетите факти по делото Софийски районен съд намира от правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът е длъжен да следи за допустимостта на производството по делото и в частност за наличието на правен интерес от предявения иск в хода на цялото производство. В конкретния случай от приетите по делото доказателства, в това число и от приложените по делото изп.д.№ 20107810400350 по описа на ЧСИ Д. удостоверение за размера на дълга, разпределение на събрани вземания и отбелязвания върху изпълнителния лист от 22.02.2010г., издаден по ч.гр.д.№ 7232/2012г. по описа на СРС, 57 ми състав, е видно, че по изпълнителното дело са постъпвали принудително събрани суми, част от които са били разпределени в полза на ответника и неговия праводател. От приложено на л. 208 от изпълнително дело удостоверение за размера на дълга на Т.Г. е видно, че към 04.06.2019г. от сумите по издадения срещу него изпълнителен лист са останали дължими само главница в размер на 5000 лева, ведно със законната лихва и 1397.31 лева – договорна лихва, като съгласно разпределението на сумите по изпълнителното дело погасени са били включените в изпълнителния лист разноси от 658.39 лева. Предвид това следва да се приеме, че по делото е установено, че чрез плащане са били погасени 658.39 лева – разноси по изпълнителния лист и 409.42 лева – договорна лихва (1806.73-1397.31), които суми ищецът по настоящото дело претендира да бъдат признати за недължими поради изтекла погасителна давност.

Предмет на отрицателния установителен иск по чл. 439 ГПК е съществуването на изпълняемото материално право, за което е образувано изпълнителното дело. Наличието на правен интерес от предявяване на иска по чл. 439 ГПК е абсолютна процесуална предпоставка за неговата допустимост. Настоящият състав счита, че за ищеца Г. не е налице правен интерес от установяване със сила на пресъдено нещо на недължимост на суми, които вече са били погасени от него в рамките на проведеното изпълнително производство. Целта на производството по чл. 439 ГПК е да бъде осъществена защита на длъжника от провеждане на принудително производство спрямо него, а в настоящия случай е приключило принудителното събиране на сумата от 658.39 лева – разноски по изпълнителния лист и 409.42 лева – договорна лихва. В този смисъл е и разяснението направено в определение № 40/25.01.2018г. по ч.гр.д.№ 4750/2017г. на ВКС, III г.о. Ето защо не е налице и интерес от установяване недължимостта на тази сума по реда на чл. 439 ГПК. В този смисъл е и решение № 1685/10.03.2017г. по в.гр.д.№ 106/2016г. на СГС, IVБ въззивен състав, решение № 3174/03.05.2019г. по в.гр.д.№ 8506/2018г. на СГС, II В въззивен състав.

Именно във връзка с това и в изрична молба от 29.11.2021г. (л. 86-87 от делото) депозирана по настоящото дело **ищецът изрично е посочил**, че в случай че се установи да са събрани в хода на производството суми по издадения изпълнителен лист, **не поддържа така предявения иск за платените суми**. Същевременно обаче не е направен отказ или оттегляне на иск.

Ето защо делото следва да бъде прекратено по отношение на предявените иски от ищеца Т.Г. за сумата от 65 8.39 лев – разноски и за сумата над 1397.31 лева до пълния предявен размер от 1806.73 лева – договорна лихва, платени в рамките на изпълнителното производство в полза на праводателя на ответника и ответника поради липса на правен интерес от предявяване на установителен иск по чл. 439 ГПК. В останалата част предявените от Т.Г. иски се явява допустим следва да бъде разгледан по същество.

По съществуването на спора:

При предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. Предвид наведеното единствено основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Доколкото в случая и изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, следва да се посочи по отношение на приложимия давностен срок следното:

При осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, какъвто е и настоящият случай, изпълняемото право е облечено в

изпълнителна сила. С влизането в сила на заповедта за изпълнение се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 от ГПК и чл. 439 от ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – аргумент и от чл. 371 от ГПК, поради което и следва да намери приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. В този смисъл е и актуалната съдебна практика, обективирана в решение № 93/17.05.2021г. по гр.д.№ 2766/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 60523/24.06.2021г. по гр.д.№3532/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 6061 8/12.08.2021г. по гр.д.№ 1549/2021г. на ВКС, IV г.о., определение № 776/12.11.2020г. по гр.д.№ 2230/2020г. на ВКС, III г.о.).

В конкретния случай вземанията, предмет на настоящото производство, касаят главница по договор за кредит, лихви и разноси, поради което по отношение на тях намира приложение петгодишната погасителна давност по аргумент от чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, като следва да се подчертае, че по отношение на главницата по договора за кредит винаги е приложим петгодишен давностен срок.

Както бе отбелязано в случая, изпълнителното основание е влязла в сила заповед за изпълнение, препис от която видно от изпълнителното дело е била връчена по реда на чл. 47 от ГПК от съдебния изпълнител на длъжника.

За да се извърши преценка дали вземането е погасено по давност, следва да се съобрази дали и кога е била прекъсната давността по отношение на процесното вземане. От съществено значение за изхода на спора, доколкото изпълнителното дело срещу ищеца е образувано преди постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., по описа на ОСГТК на ВКС, е дали следва да намери приложение Постановление № 3/18.11.1980г. по гр.д.№ 3/80 на Пленума на ВС. Във връзка с това настоящият състав приема следното:

С тълкувателните си решения и постановления Върховният съд и Върховният касационен съд не дават разрешение на конкретен правен спор, а извършват общо тълкуване на конкретна правна норма, по прилагането на която е възникнала противоречива практика или е налице неправилна практика. В тълкувателните решения и постановления се изяснява действителния смисъл и съдържание на съответната правна норма, като в резултат на това разпоредбата следва да се прилага от държавните органи в смисъла, посочен в тълкувателния акт. Законът не е предвидил момент, от който започват да действат тези тълкувателни актове. Доколкото обаче същите не съществуват самостоятелно и могат да бъдат прилагани само въз връзка с прилагането на тълкуваната от тях правна норма, следва да бъде прието, че когато се касае до първоначално приети тълкувателни ППВС и ТР те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, т. е. счита се, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е било посочено в тълкувателните актове. Когато обаче се постановява нов тълкувателен акт, с който да бъде изоставено вече даденото тълкуване и да бъде възприето ново такова, е налице

промяна в начина, по който ще бъдат прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт. Тази промяна настъпва занапред, защото не може да бъде изисквано от съответния орган да съобразява действията си с тълкувателен акт, който все още не е действащ. Такова изискване не може да бъде поставено и пред правните субекти, по отношение на които законодателството не предвижда задължителна сила на тълкувателните решения и постановления. Когато те са съобrazили своето поведение с дадено задължително тълкуване относно съдържанието на дадена правна норма, не може с обратна сила тяхното поведение да бъде свързано с неблагоприятни последици. Това би нарушило принципа на правна сигурност. Затова следва да се приеме, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. Ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното постановление или решение, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. В този смисъл е и решение № 252/17.02.2020г. по гр.д. №1609/2019г. на ВКС, III г.о, решение № 170/ 17.09.2018 г. по гр.д. № 23 82/ 2017 г., ВКС, IV г.о, решение № 51/21.02.2019г. по гр.д.№ 2917/201 8г, ВКС, IV г.о, както и определение №278/08.05.2019г. по т.д.№2469/201 8г., ВКС, II т.о., определение № 757/12.11.2019г. по гр.д.№ 4139/2019г. на ВКС, III г.о. Същевременно към настоящия момент не е постановено и тълкувателно решение по образуваното по въпроса досежно приложението на Постановление № 3/18.11.1980г. по гр.д.№ 3/80 на Пленума на ВС, а именно тълк.дело № 3/2020г. на ОСГТК на ВКС.

С оглед изложеното Софийски районен съд прием, че по време на висящото изпълнително производство образувано въз основа на издадения срещу ищеца Т.Г. изпълнителен лист давност не е текла, тъй като приложение до 26.06.2015г. приложение е намирало разрешението дадено в Постановление № 3/18.11.1980г. по гр.д.№ 3/80 на Пленума на ВС. Предвид това от значение за изхода на спора на първо място е да се установи дали е било прекратено изпълнителното производство срещу ищеца преди 26.06.2015г., за да е установи и от кой момент е започнала да тече погасителната давност по отношение на процесното вземане.

В разглеждания случай от представения по делото препис на изпълнително дело № 20107810400350 по описа на ЧСИ Д., с рег. № 781 при КЧСИ и район на действие СГС, се установява, че същото е било образувано въз основа на подадена от [фирма], правоприемник, по отношение на процесните вземания на която е ответникът, молба на **27.04.2010г.**, на която дата е прекъсната и давността по отношение на вземането по издадения срещу Т.Г. изпълнителен лист. Следващото изпълнително действие от значение за това дали е изтекъл срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК е налагането на заповед върху банковите сметки на длъжника, най-късно наложения от които е от **05.05.2010г.**, при съобразяване на обстоятелството, че заповедта се счита наложен не от датата на изпращане на

съобщението, а от датата, на която запорното съобщение е достигнало до адресата си. След тази дата от съдебния изпълнител последователно са осъществявани в рамките на 2010г. множество действия, които от препятствали възможността да изтече срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, а именно наложен е запор върху дружествени дялове на **25.05.2010г.**, като и множество запори върху банковите сметки на ищеца Г. – на **22.06.2010г.**, **27.07.2010г.** и **25.10.2010г.**, по които дори са постъпвали и плащания, разпределени в последствие в полза на праводателя на ответника и другите присъединени вискатели. Ето защо считано от **25.10.2010г.** е започнал да тече двугодишния срок, предвиден в чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, но преди изтичането му на **10.08.2012г.** е бил наложен запор върху трудовото възнаграждение на Т.Г. в [фирма]. Следователно до 10.08.2012г. не са били налице основания за прекратяване на изпълнителното производство, поради което с оглед приложението на Постановление № 3/18.11.1980г. по гр.д.№ 3/80 на Пленума на ВС, давност досежно останалите непогасени вземания по процесния изпълнителен лист не е започнала да тече.

След 10.08.2012г. конституирания на мястото на банката вискател – ответното дружество е проявило активност, като е депозирало молба преди изтичане на срока по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК на **01.04.2013г.** с искане да бъде наложен запор върху притежаваните от Г. идеални части от недвижим имот в [населено място], което възложено действие е било осъществено от съдебния изпълнител, който е наложил възбрана на установените като собствени на ищеца идеални част от недвижим имот в [населено място] на 19.06.2013г. Следва изрично да бъде посочено, че подаването на молба, в която е направено искане за предприемане на конкретно действие по принудително изпълнение има значение както за изтичането на срока по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, доколкото с нея се проявява активност от страна на вискателя, санкция за липсата на която е перемпцията, така и относно прекъсването на давността. Съгласно дадените в т. 10 от Тълкувателно решение 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., по описа на ОСГТК на ВКС разяснения **искането да бъде приложен определен изпълнителен способ**, както и в хипотезата на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, **прекъсва давността**, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, както и че по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва многократно в изпълнителния процес – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Не прекъсва давността образуването на изпълнителния процес, представляващо действието на съдебния изпълнител, който с постановление /сега с разпореждане/ образува изпълнителното дело в качеството му на процесуален орган. **Това обаче не важи за подаването на редовна молба за образуване на изпълнителното дело, а такава е и молбата, съдържаща овластяване по чл. 18 ЗЧСИ, която прекъсва давността.** В настоящия случай именно с така подадената молба от **01.04.2013г.** от ответника в качеството му на вискател е проявена активност. (относно значението на молбите на вискателя с посочен изпълнителен способ - решение № 48/17.09.2018г. по гр.д.№76/2018г. на ВКС, IV г.о., определение № 188/13.04.2018г. по т.д.№ 2376/2017г. на ВКС, I т.о.)

След налагането на възбрана отново не е налице бездействие в рамките на изпълнителното производство, доколкото на **15.11.2013г.** е бил наложен запор върху

банковите сметки на ищеца в няколко банки, което действие е от значение за изтичането на срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, съответно и от значение за изтичане за това дали е започнал да тече давностния срок по отношение на процесното вземане.

Преди изтичането на две години от 15.11.2013г., т.е. преди да настъпил прекратяване на делото по силата на закона, от страна на вискателя отново е проявена активност, чието значение бе разяснено по-горе, чрез депозиране на молба до ЧСИ Д. от **24.01.2015г.** с искане за налагане на заповор върху банковите сметки на Т.Г., открити в [фирма],. Предвид това доколкото до датата на постановяване на Тълкувателно решение 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., по описа на ОСГТК, образуваното срещу Т.Г. изпълнително производство не е било прекратено, то считано от **26.06.2015г.** е започнала да тече и давността по отношение на вземанията, предмет на принудително изпълнение.

Съдът намира за необходимо изрично да посочи, че всички насрочени до 24.01.2015г. описи на движими и недвижими вещи, както и насрочения за 04.06.2015г. опис на движими вещи, не могат да бъдат възприети като същински действия по принудително изпълнение, които да имат значение за изтичането на срока по чл 433, ал.1, т. 8 от ГПК, както и за прекъсване на давността. Съобразно посоченото Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., по описа на ОСГТК на ВКС **не са изпълнителни действия:** образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Безспорно посочените в тълкувателното решение изпълнителни действия са неизчерпателно и примерно изброени. Софийски районен съд намира обаче, че посоченото действие – **насрочване на опис** не представлява изграждащо изпълнителния способ действие или такова насочено пряко към имуществената сфера на длъжника, доколкото в изпълнителното дело липсват доказателства такъв опис на която и да е от насрочените за това дати да е бил действително осъществен, а съгласно чл. 434 ГПК за всяко предприето и извършено действие съдебният изпълнител съставя протокол, в който посочва деня и мястото на извършването му, направените от страните искания и заявления, събраната сума и направените разноси по изпълнението. Насрочването на опис е техническа дейност от страна на ЧСИ по подготовка на извършване на същинското изпълнително действие и не е част от фактическия състав по извършване на описа, поради което не е от естество да се приеме за действия от значение за изтичането на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Ето защо действието по насрочване за 04.06.2015г. опис на недвижим имот в [населено място] е подготвително действие и не представлява осъществено изпълнително действие, от значение за изтичането на срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК.

Значение за започнали да тече на **24.01.2015г.** срок по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и съответно за започналата да тече на **26.06.2015г.** петгодишна погасителна давност има подадената молба на **16.01.2017г.** от името на ответното дружество с отправено искане до

ЧСИ Д. не само за насрочване на опис, но и за извършването на такъв. Предвид това съдът приема, че в молбата на вискателя се съдържа изявление с посочен конкретен способ - извършване на опис на движими вещи, който е следвало да бъде осъществен от съдебния изпълнител. Предвид това съобразявайки разясненията дадени в т. 10 от Тълкувателно решение 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., по описа на ОСГТК относно значението на подадените от вискателя молби с посочен способ на принудително изпълнение, следва да се прием, че и от **16.01.2017г.** е била прекъсната както давността, така и е започнал да тече нов срок по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК. Започналата да тече нова петгодишна давност обаче е била прекъсната с подадената на **20.07.2018г.** молба от вискателя с искане за налагане на запор.

Дори и обаче становище на настоящия състав относно значението на молбата от 16.01.2017г. да не бъде възприето и да се приеме, че е настъпила перемпция по отношение на изпълнителното дело на 24.01.2017г., следва да се съобрази и обстоятелството, че на **20.07.2018г.** (т.е. преди изтичане на петгодишната давност считано от 26.06.2015г.) от вискателя е депозирана молба с искане за налагане на запор, което действие дори и при прекратено изпълнително производство е годно да прекъсне давността. Във връзка с това Софийски районен съдът намира, че следва да бъде съобразено застъпеното в новата практика на ВКС, относно значението на осъществяването на действие след настъпване на перемпцията, а именно тази обективизирана както в цитираното от ответника решение № 37/24.02.2021г. по гр.д.№ 1747/2020г. на ВКС, IV г.о., така и в постановените от върховните съдии и след това актове по въпроса – решение № 93/17.05.2021г. по гр.д.№ 2766/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 248/01.04.2021г. по гр.д.№ 3647/2020г. на ВКС, IV г.о., определение № 295/15.04.2021г. по гр.д.№ 329/2021г. на ВКС, III г.о., съгласно които единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново-отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. **Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело.** Предвид това подадената на **20.07.2018г.** (в случай че се приеме, че изпълнителното дело е премирало), след прекратяването на изпълнителното дело молба от страна на вискателя – ответник в настоящото производство има значение на действие прекъсващо давността течаща по отношение на процесното вземане, доколкото в него е имало изявление за осъществяване на конкретен изпълнителен способ, поради което и съдебния изпълнител е имал задължение да предприеме действия, въпреки че по подадената молба не е образувал ново изпълнително дело.

От **20.07.2018г.** е започнала да тече нов петгодишен давностен срок по отношение на вземането, който при липса на действие по прекъсване или спиране на давността би изтекъл на 20.07.2023г. След **20.07.2018г.** обаче от значение за прекъсване на давността е както подадената на **10.08.2018г.** молба от вискателя с искане за налагане на запор върху дружествени дялове, така и молба от **11.01.2019г.** на ответника с искане за налагане на запор върху вземания на Т.Г.. Следователно считано от **11.01.2019г.** давността е била прекъсната и е започнала да тече нова петгодишна давност, която би изтекла на 11.01.2024г., в случая че

не се осъществяват действия годни да прекъснат или спрат давността. А такива действия са били предприети, доколкото на **10.05.2019г.** е била наложена възбрана на притежаван от ищеца апартамент, т.е на 10.05.2019г. давностният срок е бил отново прекъснат.

Преди изтичането на започналия да тече на 10.05.2019г. давностен срок са депозирани молби от **09.07.2020г.** и от **21.12.2020г.** от вискателя, които също имат значение за прекъсване на давността, ведно с наложения на 22.12.2020г. запор върху дружествени дялове на ищеца. Следователно считано от 22.12.2020г. е започнал да тече нов давностен срок, който до приключване на устните състезания пред настоящата инстанция не е изтекъл, а би изтекъл на 22.12.2025г.

При това положение и при съвкупната преценка на събрания доказателствен материал се налага извод, че процесните вземания, предмет на педявения иск, не са погасени по давност, поради което искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноси има ответника. Процесуалният представител на „[фирма]“ ЕООД е релевирал още в отговора на исковата молба искане за присъждане на 300 лева – юрисконсултско възнаграждение. По отношение на претендираното юрисконсултско възнаграждение обаче предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК /в редакция Изм. - ДВ, бр. 8 от 2017г/, настоящият състав намира, че съдът е компетентен да определи размера на юрисконсултското възнаграждение съобразявайки вида и количеството извършена работа /по аргумент от чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ/, като не е обвързан с претенцията на юридическото лице, а единственото законово ограничение е определеният размер да не надвишава максималния размер съобразно нормата на чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Предвид това, Софийски районен съд счита, че юрисконсултското възнаграждение може да бъде определено и под посочения в наредбата минимум. С оглед на това и съобразявайки, че по делото от страна на ищеца извършените процесуални действия се изразяват единствено в подаване на искова молба и явяване в единственото проведено открито съдебно заседание съдът счита, че размерът на присъденото възнаграждение следва да бъде **100 лева**.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д.№ 25687/2021г. по описа на СРС, 150 ти състав по отношение на предявения от Т. ИЛ. Г., ЕГН *****, с адрес [населено място], [улица], срещу „[фирма]“ ЕООД, ЕИК *****0 с адрес в [населено място], ул. „[улица]“ № 8, отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК за установяване, че Т. ИЛ. Г., ЕГН *****, не дължи на „[фирма]“ ЕООД, ЕИК *****0, сумата от **658.39 лева**, представляваща разноси в заповедното производство, и за сумата над **1397.31 лева** до първоначално дължимата 1806.73 лева, представляваща договорна лихва, за които суми е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 7232/2010г по описа на Софийски районен съд, 57ми

състав, въз основа на който е образувано изпълнително производство № 20107810400350 на ЧСИ Г. Д..

ОТХВЪРЛЯ предявените от Т. ИЛ. Г. , ЕГН *****, с адрес [населено място], [улица], срещу „[фирма]“ ЕООД, ЕИК *****0 с адрес в [населено място], ул. „[улица]“ № 8, искове с правна квалификация чл. 439 от ГПК за признаване за установено, че Т. ИЛ. Г. , ЕГН *****, не дължи на „[фирма]“ ЕООД, сумата от **5000 лева**, представляваща главница по договор за кредит от 13.07.2007г., сключен между Т. ИЛ. Г. и [фирма], вземанията по който са били прехвърлени в полза на „[фирма]“ ЕООД с договор за цесия, ведно със законната лихва от 15.02.2010г. до окончателното плащане, сумата от **1397.31 лева**, представляваща договорна лихва, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. №7232/2010г. по описа на СРС, 57 състав, като за тях е образувано изпълнително дело №20107810400350 по описа на ЧСИ Г. Д., рег. № 781 в КЧСИ с район на действие Софийски градски съд.

ОСЪЖДА Т. ИЛ. Г. , ЕГН *****, с адрес [населено място], [улица], да заплати на „[фирма]“ ЕООД, ЕИК *****0 с адрес в [населено място], ул. „[улица]“ № 8, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сума в размер на **100 лева** – юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението в частта относно прекратяването може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис от същото на страните, а в останалата част може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____